

Advent - druhý příchod

*Neboť jako blesk ozáří oblohu od východu až na západ, takový bude příchod Syna člověka.
Mat. 24,27*

Advent - „příchod“ – začátek církevního/liturgického roku má v historii církve dva geografické kořeny a s nimi i dva významy: je dobou přípravy na slavnost Narození Páně, kdy se připomíná první příchod Božího Syna k lidem, ale zároveň je dobou, kdy se máme soustředit na očekávání druhého Kristova příchodu na konci časů. Historicky starší je očekávání druhého příchodu. Liturgicky vykrystalizovalo na konci 4. století v Jižní Galii a ve Španělsku. V Římě od 6. století byl advent obdobím příprav na příchod Páně, zvěstování Panně Marii a vystoupení Jana Křtitele. K propojení obou důrazů došlo za Řehoře Velkého (540 – 604); adventní liturgie má od té doby charakter památky na první příchod Páně a přípravy – vyhlížení – na druhý příchod.

Zvěstování dnešního dne – první adventní neděle – jsem orientoval právě na tento - méně běžný význam tohoto času, na očekávání druhého Kristova příchodu. Svou podstatou je druhý Kristův příchod novozákonním očekáváním, není ale ničím, co by odporovalo Starému zákonu. SZ zná „den Hospodinův“. Toto označení používá NZ pro vyjádření události „konečného naplnění“, pro „rozhodující den Všemohoucího Boha“, a starozákonnímu očekávání dává zřetelný obsah: den Hospodinův je dnem Ježíše Krista, jeho příchodu v moci a slávě.

Datum příchodu i podrobný „scénář“ zná jen On, Hospodin. O tom, že se blíží, mohou svědčit (spíše naznačit) některé velké katastrofické události, jakákoli lidská kalkulace je však z principu vyloučena. Křesťan žije v každodenním očekávání, a proto nemůže – nesmí přítomnost vzít na lehkou váhu, teď se o mě/nás rozhoduje, budeme-li shledáni způsobilými pro Boží království či nikoli. Dnešek není „na zkoušku“, život si nemůžeme „zopakovat“, nedostaneme „další pokus“ ! Nemůžeme ani spoléhat na to, že „v poslední chvíli“ stačíme vše napravit, že teď máme ještě dost času a proto se nemusíme nějak zvláště „vzrušovat“, „ono“ to ještě chvíli počká, „ono“ to nebude zas tak rychlé ... Abychom se totálně nemýlili !

Ale co vlastně můžeme o druhém Kristovu příchodu vědět ? Nejen kdy , ale jak to bude vlastně probíhat ? Kdo o tom co ví ? A jak to je vůbec s těmi předpověďmi o „konci světa“ ?

Začněme tím, čím druhý příchod **n e n í** , s čím si ho nesmíme plést :

„Den Hospodinův“ **není** : - fyzickým (materiálním) „koncem světa“ (tepelná smrt vesmíru, vesmírný požár, zhroucení vši materie do jedné jediné absolutní černé díry ...), prostě konec všeho v souladu s našimi dnešními znalostmi fyzikálních zákonů vesmíru,

- samozničením lidstva nezvládnutou technikou,
- zničením nebo nenapravitelným zpusošením Země vesmírnou katastrofou (srážkou s nebeským tělesem apod.).

Kolik vážně míněných (i velkých) literárních i výtvarných děl a dnes především filmových (vč. TV) sci-fi hororů bylo vytvořeno, kolik různých vizionářů, „proroků“ i mentálně labilních vykresluje velmi barvitě, co všechno se bude odehrávat ... ! a výsledkem (zamýšleným či nezamýšleným) bývá vyvolání strachu ba hrůzy z neodvratného zhroucení jsoucná do nicoty, do nepředstavitelné absolutní zkázy... kdo by (se) mohl na takovýto beznadějný „konec světa“ s klidem očekávat (těšit) ? Jen blázen ...

Druhý příchod JK – ukončení (uzavření) dějin podle Písma není (a ani nikdy být nemohl) filozoficko-náboženskou „konkurencí“ těmto a podobným katastrofickým vizím: není to „den tohoto světa“ nebo zákonitostí vesmíru, nýbrž **vědomým a záměrným činem Božím !**

Co nám tedy o tomto dni říká Písmo, především Nový Zákon, pro nějž je druhý příchod JK tou budoucnostně nejpodstatnější zvěstí:

- při paruzii přijde tentýž Ježíš Nazaretský, který vystoupil na nebesa Sk 1,11 ; přijde ten, který tu na zemi mezi námi přebýval, na sobě nesl naše člověčenství a porozuměl člověku v jeho slávě i bídě přes své plné božství. Přijde ten, jenž naše člověčenství – jak budeme zpívat - „ráčil vzít na se“ a donesl až na kříž, aby nás smířil s Otcem,

- příchod Ježíše Krista se neodehraje někde vskrytu (jako nějaká palácová revoluce), nýbrž nezpochybnitelně veřejně, v moci a slávě, která přesahuje všechnu lidskou představivost. Půjde o universálně zřejmou událost. Dosud vládl Kristus skrytě, po jeho druhém příchodu bude jeho vláda zjevná,

- JK vykoná soud nad světem; před soud předstoupí všechny národy, budou souzeni všichni lidé, nikdo neunikne (podstoupí jej i andělé). Kristus zhodnotí všechny stránky našeho života včetně toho, co je v nás skryto nebo co bychom sami rádi ukryli, budeme se dokonce odpovídat z „každého marného slova“. Základem soudu bude naše celoživotní odpověď na Boží vůli. Boží soud nebude nestranně a objektivně – jako lidské soudy – posuzovat a oddělovat dobré a zlé, není neosobní, nejde o uplatnění nějakého věčně platného právního principu. Boží soud stojí jasně a neúchylně na straně dobra, pravdy a spravedlnosti, definitivně poráží všechny mocnosti zla, narovnává všechnu nespravedlnost a dokonce setře každou lidskou slzu. V tomto smyslu je Boží soud projevem Jeho milosrdenství, láskyplnosti a spravedlnosti. Spravedlivým přináší svobodu, pro nespravedlivé, lháře a bezbožníky znamená definitivní záhuby.

A – konečně- nastolí v plnosti věčné království Boží. Všechno, oč ve víře zápasili svědkové staré i nové smlouvy, bude naplněno, jejich usilování o pravdu a spravedlnost i jejich utrpení, kterým jim bylo dáno projít, nebylo marné; nebyla marná jejich práce a sebevydávající služba, to vše bylo někdy skrytým, jindy zjevným předznamenáním Božího království. To všechno je důvodem pro křesťanovu radost a naději. My se přece máme na co těšit:

„Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.“ 1 Kor, 2,9

Nicméně – už jsem se o tom zmínil - **než** se to všechno stane, projde všechno stvoření mnohým utrpením, dokonce zkázou : *„Budete slyšet válečný ryk a zvěsti o válkách; hleďte,*

abyste se nelekali. Musí to být, ale to ještě nebude konec. Povstane národ proti národu a království proti království, bude hlad a zemětřesení na mnoha místech... všechny národy vás budou nenávidět pro mé jméno, ale kdo vytrvá až do konce, bude spasen “ Mat.24, 6... 13.

Příchod Ježíše Krista má přímo / nadto / kromě toho kosmický význam :

„... zatmí se slunce, měsíc ztratí svou tvář, hvězdy budou padat a mocnosti nebeské se zachvějí. Tehdy se ukáže znamení Syna člověka na nebi; a tu budou lomit rukama všechny čeledi země a uzí Syna člověka přicházet na oblacích nebeských s velikou mocí a slávou “

Život křesťana se tak odvíjí v časovém prostoru mezi Vzkříšením našeho Pána a Spasitele a budoucím všeobecným vzkříšením; mezi dokonáním Kristova díla na kříži v historické minulosti a prožíváním naděje na budoucnost, kterou Kristovo dílo garantuje. Uvedená struktura se zrcadlí ve Večeři Páně, ve které je Kristus uprostřed svého lidu **v tomto čase**, ale která poukazuje zároveň na budoucí přebohatou hostinu v Jeho království. Jinak řečeno: **křesťan žije v napětí mezi přítomností a příchodem Božího království v jeho plnosti.**

Toto napětí je zvyšováno tím, že datum konce starého věku nikdo předem nezná. I Ježíš odmítl jakékoli spekulace v tomto směru a varuje před různými lžiproroky a „znameními“ : „Vyvstanou lžimesiášové a lžiproroci a budou předvádět veliká znamení a zázraky, že by svedli i vyvolené, kdyby to bylo možné ... nevěřte jim !“

Ani předpovězenými katastrofami jakýchkoli rozměrů ani rozvrácením království tohoto světa ani lidskou nenávisť, vražednou zlobou, bídou a utrpením přemnohých, tím vším se nesmíme dát zmást : pro nás přece platí Jeho slovo vyzývající k jistotě naděje : „**Nebojte se !“ Nebojte se ani dneška, ani zítřka, a ani „dne Hospodinova“.**

Zdá se mi, že první adventní píseň v Evangelickém zpěvníku 259 „Navštiv nás, Kriste žádoucí“ překrásně vyjadřuje naše dějinné „umístění“ mezi Kristovým vzkříšením a jeho druhým a definitivním příchodem. Píseň zpíváme v období přípravy na vánoce, vyjadřuje však napětí primárně orientované nikoli k vánocům – svátkům zrození Spasitele v těle – nýbrž k druhému příchodu: „ Dej nám žití vykoupení, život věčný, oslavený.“ Vyjadřuje tak krásné „propojení“ obou příchodů našeho Pána ve víře křesťana: křesťan žije ve vděčné radosti ze seslání Spasitele, které si připomíná zvláště o vánocích, ale **současně žije** každodenním očekáváním druhého Kristova příchodu, které jej motivuje k takovému životu, aby mohl vyhlížet Kristův příchod v slávě : „Dej nám se v srdci poznati, bez hrůzy tebe čekati“.

A tak se těšme na vánoce, ale neztrácejme z našeho pohledu kříž a posilujme své dělné vyhlížení konečného příchodu Božího království.

Amen